

*Hồi Thứ Mười Sáu*GIỮA LỄ THỌ TÙNG BỪNG
TRỊNH KIẾM HỒNG VẤN TỘI

Trịnh Kiếm Hồng cười lạt một tiếng rồi đứng yên, không nói một lời.

Đỗ Thu Linh tuy hết sức kinh ngạc, nhưng vốn là người thông minh, nàng đã hiểu chuyện này nhất định là phải có nguyên nhân, chớ không lẽ Trịnh Kiếm Hồng dám mở miệng ăn nói hồ đồ như vậy được.

Nàng nói:

– Được! Anh muốn nói gì thì cứ nói trước mặt các nhân vật anh hùng võ lâm đi. Em chỉ mong anh nên bình tĩnh một chút, để khỏi sai lầm, hối hận.

– Tôi biết.

– Biết thì tốt lắm! Chư vị anh hùng đã có mặt trong đại sảnh. Xin mời anh vào.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói, liền ngang nhiên đi vào.

Tới đại sảnh đường thì thấy quả đúng như lời Đỗ Thu Linh đã nói, chư vị anh hùng võ lâm các phái đã tề tựu đông đủ. Đỗ Thiên Uy ngồi ngay bàn giữa.

Đỗ Thiên Uy thấy con gái bước vào có vẻ xúc động và Trịnh Kiếm Hồng tỏ vẻ lạnh nhạt, đã biết có chuyện không hay, nhưng lão vẫn tỏ ra bình tĩnh như người thường.

– Tôn Chủ đúng ước đến đây, xin mời vào ngồi.

– Khởi cần khách sáo. Ta đến đây không phải vì bữa tiệc này.

– Thế Tôn Chủ đến có chuyện gì?

– Để hỏi người vài câu.

– Hỏi bây giờ sao? Tôi xem nên để lát nữa hãy hỏi.

– Cái đó...

Chàng nói tới đây vụt ngưng lại, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy những nhân vật võ lâm đang chiếu mắt nhìn chàng với vẻ bất mãn. Vì họ không hiểu được nội tình, tưởng là chàng có ý khinh thường họ và Lôi Đình Kiếm Khách.

– Trang chủ muốn nói gì với các vị quan khách thì nói đi, ta sắp hỏi trang chủ đây.

Đỗ Thiên Uy biết việc này rất nghiêm trọng, lão mím môi lại và vẫy tay một cái. Một lão nhân chạy ra, dâng lên cây Ngũ Long Kim Kiếm cho Đỗ Thiên Uy.

Đỗ Thiên Uy lấy kiếm để trên bàn, trước mặt quan khách, nói:

– Thưa quý vị, tôi mấy chục năm nay được quý vị mến chuộng và nổi danh giang hồ cũng nhờ cây “Ngũ Long Kim Kiếm” này. Nay nhân ngày lễ thọ, trước mặt quý vị, tôi xin phong kiếm quy ẩn. Và truyền kiếm này lại cho con gái tôi là Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh. Xin quý vị cùng tôi uống ly rượu chứng kiến.

Trong lúc Đỗ Thiên Uy nói thì Đỗ Thu Linh bước đến đứng gần bên cha nàng. Các nhân vật võ lâm đều đứng dậy cầm ly trong tay.

Giữa lúc nghi lễ phong kiếm và truyền kiếm sắp cử hành, Trịnh Kiếm Hồng bước tới trước mặt Đỗ Thiên Uy nói lớn:

– Khoan đã!

Tiếng nói của chàng vang lên rồn rảng chói tai làm ai nấy đều đổ dồn mắt nhìn chàng lom lom.

Đỗ Thu Linh sắc mặt hơi biến, hồi hộp lo sợ cho số mạng của cha. Còn Đỗ Thiên Uy đứng ngẩn người đưa mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng, chớ không biết làm gì hơn.

Thình lình, từ trong đám quan khách có một lão hòa thượng cao lớn đứng dậy nói:

– Trịnh thí chủ, có chuyện gì thì cũng nên gác lại, lát nữa hãy nói, sao lại đi quấy rối ngay lúc này?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng nói:

– Chuyện của tôi rất cần thiết nói ngay bây giờ, sao lại bảo để lát nữa. Và cho việc tôi nói ra là quấy rối? Chư vị ở đây có hiểu là chuyện gì chưa?

Lão hòa thượng nghe nói tức giận vô cùng, nhịn không được, liền trả lời:

– Nay, chúng tôi nghĩ vì người mang danh là Tôn Chủ nên không trách sự vô lễ của người, người hãy biết điều một chút chứ!

– Đã biết tôi là Võ Lâm Tôn Chủ, các người nên giữ lễ độ với vị Tôn Chủ, sao lại đi khất khe với Tôn Chủ.

– Há há há...

– Các người cười gì?

– Người thật quá đáng, Tôn Chủ chỉ là một danh hiệu mà Thập Đại Ma Tinh gán cho thôi. Chúng tôi là danh môn chính phái bất đắc dĩ phải thừa nhận. Thật ra thì...

– Thì sao?

– Thật ra thì người có xứng đáng với danh hiệu này hay không còn là vấn đề khác.

– À! Thì ra các người không phục ta chứ gì?

– Có thể nói vậy.

– Há há!...

Tiếng hai vị đạo sĩ ngồi gần bên lão hòa thượng vọt miệng cười khinh bỉ.

Trịnh Kiếm Hồng giận xanh mặt hỏi:

– Các người là ai?

Hai đạo sĩ đứng dậy trả lời:

– Đệ tử phái Không Động Sơn: Đạo Diệu và Đạo Huyền.

Trịnh Kiếm Hồng chiếu mắt sang lão hòa thượng và hỏi:

– Còn người?

– Ta đến từ Ngũ Đài Sơn, pháp hiệu là Thiên Thâm.

– Không phục ta là các người đấy hả?

– Còn nữa!

Tiếng “còn nữa” vang lên rần rần, hầu như tất cả các nhân vật đều coi chàng là kẻ đối lập.

Chàng thấy trong đó gồm có tám phái trong Cửu Đại môn phái, ngoại trừ phái Võ Đang chưa đến.

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng hỏi:

– Các người đều không phục ta phải không?

– Đúng!

– Các người tuy là đại diện của các phái, nhưng các chương môn đều không đến, vậy ý kiến của các người có phải là ý kiến của các phái không?

– Các chương môn nhân của chúng tôi vì bận bàn tính việc đối phó với bọn ma, thành ra không có mặt ở đây. Chúng tôi nhận lệnh chương môn mà đến, tất nhiên là đại diện lập trường của bốn phái.

– Phục hay không phục, tôi không cần. Nhưng các người vừa nhắc đến bọn ma, tôi chợt nhớ ra một chuyện...

– Chuyện gì?

– Lúc đầu Liệt Dương đạo trưởng có nói với Bát Đại Ma Tinh là, nếu trong vòng sáu tháng tôi học võ thành công thì bọn ma ấy không được quyền xâm phạm đến các phái nữa. Nay tôi đã ra mặt. Vậy còn chuyện gì hả?

Đại diện phái Thiếu Lâm Tự là Thái Tuệ đại sư đứng lên nói:

– Người hỏi thế, chắc là muốn nhắc đến chuyện bắt được Huyết Thủ Cuồng Sinh đó phải không?

– Đúng!

Thái Tuệ đại sư cười nhạt:

– À, nhà người nói nghe cũng hay. Nhưng Huyết Thủ Cuồng Sinh là do sư

huynh tôi là Thái Trí đại sư bắt được chớ đâu phải công của nhà người.

– Cái gì?

– Ta nói công bắt Huyết Thủ Cuồng Sinh là do Thái Trí đạt sư phái Thiếu Lâm. Người nghe rõ chưa?

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói vậy, giật mình, sắc mặt cải biến, lấy làm kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì tên Thái Trí bắt được Huyết Thủ Cuồng Sinh chính là Bích Linh Ma Ảnh cải dạng là Thái Trí đại sư đó thôi. Sao đại diện phái Thiếu Lâm Tự lại bảo là thật.

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi:

– Sư huynh nhà người bắt được Huyết Thủ Cuồng Sinh có phải là thật không?

– Ta là người nhà Phật, đâu có nói dối.

– Vậy sư huynh của người hiện bây giờ ở đâu?

– Ngao du tứ phương, không có ở trong chùa.

– Không sợ có kẻ mạo nhận, cố ý đồn đại như vậy sao?

– Trên giang hồ ta tin chắc không ai dám mạo nhận môn đệ của Thiếu Lâm.

– Điều này thật là lạ...

– Có gì lạ đâu. Thôi bây giờ trở lại vấn đề hồi nãy.

Người đến đây quấy rầy tiệc thọ, xin cho biết lý do. Nếu không, đừng trách sao chúng tôi vô lễ.

– Tôi đến đây vì một chuyện mười tám năm về trước.

– À! Thì ra là chuyện cũ mười tám năm về trước.

– Đúng!

– Người đã đợi được mười tám năm, giờ vội gì mà không nán đợi thêm một chút nữa.

Trịnh Kiếm Hồng chiếu đôi mắt lạnh lùng qua Lôi Đình Kiếm Khách, đáp:

– Đợi sau bữa tiệc tên họ Đỗ này đã phong kiếm quy ẩn. Tôi thà để y cầm kiếm tự vệ chớ không muốn đợi y phong kiếm để phá lời thề của y.

Lôi Đình Kiếm Khách nghe nói rúng động thần sắc vội lên tiếng:

– Thân thể của người ta đã nghe con gái ta nói qua. Người có vấn đề gì hỏi, ta sẽ bằng lòng nói thẳng với người. Nhưng không thể nói ngay ra trước mặt quý vị quan khách.

– Không được! Tôi buộc người phải nói ra đây cho tất cả mọi người đều nghe.

– Chuyện này, ta cũng thấy là ngoài ý muốn. Nhất là đối với cái chết của cha nhà người, ta thật là đáng tiếc. Nhưng...

- Nhưng sao?
- Nhưng chuyện này là do sự nhầm lẫn.
- Chỉ nhầm lẫn thôi sao?
- Cái đó...

Đỗ Thiên Uy bỏ lửng câu nói, liếc mắt nhìn xung quanh rồi hạ thấp giọng:

- Ngoài nhầm lẫn còn có chút nguyên do.
- Nguyên do gì?
- Ta sẽ cho nhà ngươi biết. Song, chờ mãi tiệc, quan khách ra về, ta sẽ nói...
- Không! Phải nói ngay bây giờ.

Đỗ Thiên Uy đã nói vậy mà Trịnh Kiếm Hồng vẫn khư khư làm ông rất xúc động.

Không khí trong đại sảnh dường trở nên căng thẳng, ngọt ngào khó thở.

Đỗ Thu Linh rất lo ngại, muốn mở miệng hòa giải. Song nàng biết tiếng nói của nàng lúc này chỉ là hạt mưa rơi vào biển cả. Trịnh Kiếm Hồng đâu có dễ gì chịu nghe lời nàng. Bởi thế, nàng chỉ còn biết đứng gần bên người cha già, hầu có chuyện gì xảy ra, nàng sẽ kịp thời đối phó.

Thành linh một lão già ngồi phía sau Đỗ Thiên Uy tuy không có vẻ gì lo lắng, nhưng cũng vội vã đứng lên, bước tới bên Đỗ Thiên Uy để bảo vệ, còn riêng cả mấy trăm cao thủ, đại diện các môn phái, người nào người nấy đều lộ nét hầm hầm phần nộ. Tuy rằng họ không biết nội tình câu chuyện ra sao, nhưng nếu Trịnh Kiếm Hồng ra tay đánh Đỗ Thiên Uy là tức khắc họ không để cho Trịnh Kiếm Hồng yên.

Tình trạng này kéo dài được một lúc thì Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh chịu không được, run giọng nói:

- Hồng huynh! Anh không nhường nhịn được chút nào sao?
- Điều này...
- Cha em đối đãi với anh không kém. Vả lại chúng ta không có thù gì, sao anh vẫn ngoan cố như thế?
- Thôi, chi tiết để nói sau. Bây giờ tôi chỉ hỏi một câu giản dị.

Đỗ Thiên Uy cắn chặt răng suy nghĩ giây lát nói:

- Cứ hỏi đi!
- Người hỏi đó có câu kết với Bích Linh Ma Ảnh để hãm hại những nhân vật chính phái không?
- Ta...

Đối phương giật nảy mình thối lui ba bốn bước, sắc mặt trắng tái, nói không ra

lời.

Trịnh Kiếm Hồng sấn tới hét:

– Có không?

– ...!

Thấy hỏi hai lần mà Đỗ Thiên Uy không đáp, chàng cho rằng Đỗ Thiên Uy đã có cấu kết với Bích Linh Ma Ảnh nên quát lớn:

– À! Người không chịu trả lời phải không? Hẳn là sự thật rồi. Coi chưởng của ta đây.

Vừa nói, Trịnh Kiếm Hồng đưa tay chụp qua Đỗ Thiên Uy.

Bùng! Bùng! Bùng!

Giữa lúc Trịnh Kiếm Hồng vung tay lên, mười mấy ngọn chưởng vô hình từ trong đám cao thủ đại diện các phái tuôn ra chặn chưởng lực của Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình biến sắc thối lui ra ba bước.

Trong khi ấy Đỗ Thiên Uy đã ngã té nhào xuống nền gạch. Đỗ Thu Linh cả kinh la lên một tiếng kinh hoàng nháy mắt đến đỡ cha. Còn lão già đứng kế bên Đỗ Thiên Uy đã nhanh tay quật cho Trịnh Kiếm Hồng một chưởng đồng thời nháy mắt qua bên cái bàn kế cận, chỉ tay vào mặt Trịnh Kiếm Hồng, hét:

– Tiểu tử, mày dám ám hại Lôi Đình Kiếm Khách. Ta bắt ngươi phải chết.

Tiếng nói chưa dứt, đối phương vung tay tung ra một chưởng.

Trịnh Kiếm Hồng hết sức hoang mang, chàng không thể tin rằng chàng đã đánh trúng Đỗ Thiên Uy. Vì vừa tung chưởng ra thì bị mười mấy chưởng lực của các cao thủ ngăn chặn. Nhưng Đỗ Thiên Uy đã ngã té sờ sờ kia, chàng làm sao mở miệng ra chối cãi cho được.

Nghĩ tới đây, ngọn chưởng của lão già có thân hình như con vượn đã bay xẹt tới. Trịnh Kiếm Hồng nhanh như điện vung ra một chưởng đỡ đòn, tức giận quát lớn:

– Giải thì ra ngoài kia.

Dứt lời, chàng tung mình nháy vọt đi. Lão già hình vượn hét lớn:

– Người đi tìm cái chết.

Nói đoạn tung mình đuổi theo.

Vừa ra tới sân, lão vung chưởng tấn công Trịnh Kiếm Hồng tới tấp.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã xoay mình né tránh rồi quay lại phản công.

Hai bên đã giao đấu trên ba mươi chiêu mà chưa phân thắng bại.

Trịnh Kiếm Hồng hét lớn:

– Lão già, ta với ngươi không oán không thù, tại sao xen vào chuyện riêng

của ta.

- Ta không cần biết. Chỉ biết kẻ nào ngang ngược, vô lễ là ta đánh.
- Ta vì thấy người già cả có ý nương tình. Vậy hãy biết điều một chút.
- Câm mồm! Mạng người tới đây là đứt rồi.

Nói xong lão tuôn luôn một hơi năm chưởng.

Trịnh Kiếm Hồng buộc lòng phải đánh trả. Nếu không đối phương cũng không buông tha.

Chợt lúc ấy, Trịnh Kiếm Hồng nghe tiếng Đỗ Thu Linh nói:

- Cha! Cha không việc gì chứ? Thế là may lắm rồi.

Trịnh Kiếm Hồng nghe thấy mấy lời đó, chàng vô cùng kinh ngạc, tự hỏi thầm:

- Đỗ Thiên Uy không bị thương sao lại ngã? Ai đánh lão?

Nghĩ trong vụ này hẳn có bàn tay bí mật nào quăng ám khí mà hạ ông ta, chàng lập tức đẩy mạnh ra hai chưởng.

Thế chưởng chàng công ra mạnh như vũ bão, đánh bật đối phương lui ra mười mấy thước.

Thừa dịp rảnh tay, Trịnh Kiếm Hồng nhanh như điện xẹt, tung mình nhảy trở vào đại sảnh đường.

Đến nơi thì thấy Đỗ Thiên Uy đã ngồi vào bàn, tay cầm ly rượu mà không nói năng gì.

- Cha! Sao cha không nói gì?

Đỗ Thu Linh đang hỏi Đỗ Thiên Uy thì chợt thấy Trịnh Kiếm Hồng, nàng thất sắc, tay chụp cây Ngũ Long Kim Kiếm hét:

- Người còn vào đây làm gì?

Rồi vụt hạ thấp giọng, nàng hỏi:

- Lão Vượng đâu? Anh đánh chết lão ấy rồi phải không?

- Không!

- Vậy lão ấy đâu?

- Còn ở ngoài.

- Anh vào đây làm gì?

- Để xem bệnh tình của cha cô.

Đỗ Thu Linh trừng mắt hét:

- Đừng làm bộ nữa.

Nói xong, nàng cúi xuống nói với cha nàng:

– Cha! Cha không sao rồi. Nên nói vài lời với chư vị quan khách đi.

Đỗ Thiên Uy sức nhớ, nói:

– Xin quý vị thứ lỗi cho. Giờ chúng ta nâng ly tiếp tục.

Lần này ông không nhắc đến việc phong kiếm mà chỉ nói đến việc uống rượu mà thôi.

Các vị quan khách nâng ly lên và nói:

– Chúc Lôi anh hùng thọ tử Nam Sơn phước như Đông Hải...

Như sức nhớ, Đỗ Thu Linh vội quay lại tìm Trịnh Kiếm Hồng thì chàng đã bỏ đi đâu mất.

Nhắc lại, trong lúc mọi người đang nâng ly chúc tụng Đỗ Thiên Uy, Trịnh Kiếm Hồng vì nghi ngờ lão già hình vượn ném ám khí hại Đỗ Thiên Uy, nên đi ra tìm lão ta.

Ra đến ngoài, Trịnh Kiếm Hồng tìm khắp nơi không thấy lão vượn đâu, liền hỏi mấy tên gia nô của nhà họ Đỗ:

– Các người có thấy lão già hình vượn đi đâu không?

– Đi ra ngoài rồi.

– Lão ấy tên gì?

– Lãnh Diện Tiên Vườn Vũ Liên Sơn.

Nghe xong, Trịnh Kiếm Hồng chạy nhanh ra cổng môn hỏi mấy tên gác:

– Lãnh Diện Tiên Vườn đi hướng nào? Nói mau.

Mấy tên gác cửa hơi biến sắc đáp:

– Đâu có ai...

– Sao không có. Y mới ra đây mà.

– Tuyệt đối không có. Chúng tôi nãy giờ đứng gác cửa có thấy ai đi ra ngoài đâu.

Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ và nghĩ thầm:

– Chết! Không lẽ Lãnh Diện Tiên Vườn lại chính là Bích Linh Ma Ảnh cải trang?

o O o